

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Aquilinæ virginis & martyris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

Hæc aliâque suavisima sanè consolationis verba vir sanctus cùm dixisset : Ecce, inquit, Paphnuti Pater, hodie & corporis huius ergastulo à Domino vocor : adestatim insitæ pietatis & admirandæ religionis documenta præbens placidissimè corporeis vinculis solutus, in cælum Angelorum comitatus obsequio, quâ suavisissimo cantu eum prosequébatur, immigravit.

MARTYRIVM S. AQVILINÆ VIRGINIS.
ex ea que est apud Metaphrasten.

Iunii 13.

Aquilinæ
patria & pa-
rentes.

Volusianus
erudelis Pa-
lestinæ Præ-
sæus.

Aquilina
fœminas
piè prouo-
cat ad fidè.

IN vrbe Palestinæ regionis, quæ Biblos dicebatur, inter alios insigni pietate viros, qui ab ipsi Apostolis Christi cognitione imbuti fuerant, Entelmus sacro matrimonij vinculo alligatus, Aquilinam genuit, puellam egregijs sanè Christianæ virtutis trophæis inclytam. Cùm enim Volusianus, Diocletiani Imperatoris anno septimo, prouinciæ Palestinæ administrationem accepisset, homo nefarius, vt terreni Imperatoris oculis placeret, eiusque animum grato obsequio sibi deuinciret, inaudita quadam tyrânide omnes pietatis cultores persecutus est. Cùmque multi admirandæ animi fortitudine certamina maxima sustinerent, Aquilina nullo modo Christianæ pietati pro sua parte defuit; sed quotidie, quascunque poterat virgines & matronas, ad suum colloquium pertrahebat: eisque & Christianæ religionis præstantiam & impium idolorum cultum ardentè sanè exponebat. Hæc cùm fortè Nicodemus quidam audiret, statim ad Proconsulem detulit, Aquilinam, spreto Imperatorum edicto, Christianam religionem colere, & diabolica fraude multas virgines matro-

nasque

nasque à deorum cultu auertere.

Hac accusatione audita Proconsul Volusianus, Aquilina si-
suo eam tribunali sisti iussit. Annum tunc agebat <sup>sistur Volu-
fiano.</sup>
virgo sanctissima duodecimum, eratque pulchri-
tudine eximia, & specie adeò liberali, ut Procon-
sul multis blanditijs eam frangere cuperet, ne ma-
gno animi sui dolore, tam teneram tamque præcla-
ram virginem carnificum manibus tradere cogere-
tur. At illa cum Proconsuli assisteret, eiusque blan-
ditias & amplissima promissa audiret, animo pla-
ne virili respondit: Nolo ut me misericordia pro-
sequaris: nam ea, quæ à te misericordia æstimatur,
maiori me damno afficiet: quare peto ut ferocem
te ostēdas & sæuitiam in me maximam exprimas;
quo cognoscas vires nostras Christi sanguine ro-
boratas, nullis supplicijs frangi posse.

Constantia
S. Aquilinae.

Hac cum Volusianus puellam dicentem audi-
uisset, iussit carnifices colaphis eam cadere, & in-
sultans, ait: Vide, Aquilina, num ista tormentorum <sup>Colaphis
caditur.</sup>
primitiæ tibi suaves & iucundæ videantur. Ad hæc
Aquilina: Tu quidem, tyranne, non veritus es Dei
imaginem colaphis cœdare; sed nec tibi Deus in
die iudicij parcet. Proconsul ut conceptum animi
sui furorem exprimeret, iussit eam à duobus car-
nificibus distentam acriter verberari. At Christi
martyr in eo supplicio exultans, tyranni cruciatus
contemnebat. Volusianus autem aures eius ignitis
subulis perforari, ac cerebrum ipsum candenti fer-
ro exuri iussit. <sup>Candētibz
subulis per-
foratus.</sup>
Eo cruciatu virgo sancta aliquam-
diu fatigata, tandem concidit, & oppressis, præ
dolore, sensibus, instar mortuæ iacuit. Proconsul
itaque ratus eam vitali spiritu destitutam, cor-
pus eius canibus ac volucris proieci iussit. Cum
verò Aquilina totum diem tanquam exanimis in
via,

Ab Angelo
sanatur.

via, ludibrium vulgi, proiecta iacuisset, ecce nocte concubia, Angelus Domini eam erexit, & integra sanitate cum admirabili decore restituta, ad portam urbis perduxit: qua statim patefacta, Vade, inquit, ad Volusianum, eiusque insaniam constanter redargue.

Sententia
Volusiani
in eam.

Iuit illa, & Proconsulem his verbis affata est: Nondum, ô tyranne, Christi potentiam agnosces? Etsi enim cordis lumine à patre tuo diabolo priuatus es, at corporeis saltem oculis crede. Ego sum Aquilina, quæ hîc incolumis, vt vides, assisto. Proconsul ingenti stupore oppressus animum in omnes partes tacitus versabat. Tandem ait: Pessima hæc Christianorum sectæ propugnatrix, quæ beneficij suis vim tormentorû superat, gloriose feriat. Hæc lata sententia virgo Christi, præ gaudio exultans Creatori suo gratias egit. Vt autem ad locum certaminis ventum est, obtento orandi spatio, hora vna, ardenti spiritu Christi numen precata est: & ecce antè quàm cruentus carnifex gladium in virgineam eius ceruicem vibraret, placidissime animam efflauit. Carnifex tamen vt sententiam Proconsulis exequeretur, sacrum eius caput præcidit, ex quo pro sanguine lac in terram defluxit. Christiani autem cum præstò essent, eius reliquias gemmis præstantiores sustulerunt, & preciosis vnguentis ac linteis nouis inuolutas, in monumentum apud urbem Babilon sepelierunt.

Expirat nec
dum cæsa à
cognifice.

Expirat nec dum cæsa à cognifice.

VITA S. ANTONII OLISSIPONENSIS, professione Fræcisani. ex ea quæ extat apud Saurium. Migravit ex hac vita anno Domini 1231. Sequenti verò anno à Gregorio Nono Rom. Pont. recepit in numerum Sanctorum.

Olyf